

[Aksel Larsen.]

Nu er der jo krigsfare andre steder, og jeg kan ikke se andet, end at den apartheidpolitik, der drives af regeringen i Sydafrika, ikke alene er afskyelig og en krænkelse af menneskerettighederne, men at den også desværre med absolut sikkerhed vil føre til krig, vel at mærke hvis man ikke får den bragt til ophør. Jeg finder ikke, at der er grund til at kritisere den højtærede udenrigsminister for hans initiativ og for hans anstrengelser, heller ikke selv om frugterne deraf i hvert fald i første omgang skulle blive små. Men jeg vil sige, at det ser ud, som om man er nødt til at gribe til håndfaste og følelige forholdsregler, for ellers bøjer det menneskefjendske styre i Sydafrika sig ikke. Derfor mener jeg, at De Forenede Nationer — og jeg håber, den danske regering vil arbejde i samme retning — bør skride til snarest muligt at fratage Sydafrika mandatet over Sydvestafrika. Det var noget, Sydafrika fik i sin tid af Nationernes Forbund i Genève. Senere er mandatet gået ind under De Forenede Nationer, og jeg skulle tro, det måtte ligge sådan, at De Forenede Nationer har både juridisk og i alle andre henseender magt og myndighed til at fratage Sydafrika dette mandat.

Jeg tror ganske vist også, at man er nødt til at skride til en alvorlig og effektiv økonomisk boykot. Jeg synes, at foruden at man kan gøre sig alle de anstrengelser, jeg ved den højtærede udenrigsminister har gjort sig, bør den danske regering gøre sit til ikke blot gennem FN, men også direkte at lægge tryk på Sydafrikas store handelspartnere for at få dem til at deltage i den danske boykot, og så bliver vi naturligvis nødt til selv for alvor at gå ind i den økonomiske boykot af Sydafrika. De 100 folketingsmænds underskrifter skulle jo gerne være mere værd end noget kuglepennepasta. Det skulle gerne være sådan, at når et flertal i dette folketing mener, at man bør undlade at købe sydafrikanske varer, bliver det simpelt hen umuligt at få sydafrikanske varer her til landet. I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at erindre om en diskussion, jeg engang havde her i salen om dette spørgsmål, hvor jeg fik det i og for sig trøsterige svar, at man kunne ikke tænke sig andet, end at de ledere af storindustrien, der står for indkøbene, ville tage

hensyn til regeringens erklæringer om sin manglende sympati for styret i Sydafrika. Jeg synes, det er på tide, at regeringen går noget videre, og selv om den betinger sig tid til endnu at overveje, hvorvidt vi skal gribe til en statsligt organiseret boykot, kunne den i hvert fald sikre sig, at ingen dansk statsinstitution — og her tænker jeg ikke mindst på militæret — under nogen form eller under nogen omstændigheder køber eller anvender sydafrikanske varer.

Hvad angår den udenrigspolitiske situation, har der jo været talt en del her i debatten om Danmarks forhold til markedsdannelserne og om de fornyede forhandlinger, eller måske skal man rettere kalde dem samtaler med fællesmarkedet. Jeg er ganske klar over, at der ikke kommer noget resultat ud af disse samtaler, hvad angår dansk medlemskab i fællesmarkedet, eller reelle forhandlinger om dansk medlemskab i hvert fald i det første par år, og så skulle jeg tro, at situationen har udviklet sig sådan, at det ikke mere er aktuelt fra nogen side. På den anden side må jeg i anledning af de bemærkninger, der er faldet — jeg tror, det var fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen — sige, at jeg synes, man skal holde op med den snak, hvormed man har ført danske bønder på vildspor i så mange år, om, at Danmark ikke kan klare sig og dansk landbrug ikke kan klare sig, medmindre vi kommer ind i fællesmarkedet. Det er jo gået ganske godt hidtil. Det viser sig da også, at selv om Danmark ikke er medlem af fællesmarkedet, at selv om forhandlingerne blev afbrudt, eksporteres der en hel del danske landbrugsprodukter til fællesmarkedet, vist endda i et sådant omfang, at det kniber for Danmark at opfylde sine leveringsforpligtelser til forskellige lande, så den nervøsitet, man giver udtryk for, skulle man hellere lade blive hjemme.

Hvad angår indenrigspolitikken, var den højtærede statsministers tale, som jeg allerede har sagt, noget — skal man kalde det beskeden. Der var socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. K. B. Andersen, ganske anderledes stor i slaget. Han forkyndte, at man havde jo i 1960 lovet, at hvis vælgerne ville stemme socialdemokratisk, skulle gode tider blive bedre, og han konstaterede, at de gode tider blev bedre; de er med andre ord bedre nu, end de var i